

Ст. Руневски.

Избирателъ.

Бай Трифко, българинъ, православенъ, баща на шестъ деца, солиденъ и почтенъ гражданинъ, имаше — както далъ Господъ — ниви, ливади, говеда, овчици и отъ всичко каквото се намърва на село. Имаше най-после права граждански и политически, съ които, като свободенъ гражданинъ, можеше да разпорежда споредъ волята и съвестята си.

Той знаеше, че скоро ще станатъ избори за депутати, но малко му държеше, кога чуе кехаята да свиква селянитъ на събрание, да го изпсува, че остава хората отъ работа. Но кажеше ли си да слѣзе по кръчмитъ, да чуе, що лаятъ агитаторитъ — слизаше.

Седмица преди избора той пиеше съ махленци въ кръчмата, пълна съ бучене, като отъ рой оси, когато предъ вратата нѣкой почна да говори високо.

— Пакъ сказка, обади се нѣкой.

Бай Трифко, комуто отъ лютото, соленото и виното кръвътъ бѣше закипѣла, тури ржце отзадъ и каза:

— Елате да чуемъ, що пѣе тази птица.

И той повлѣче нѣколцина. Изправиха се на вратата и съ вчетворени очи зяпнаха младия ораторъ, който говорѣше предъ събранитъ 20 — 30 души.

На бай Трифка докиселъ на гърлото, жилавата пастарма се превърна въ стомаха му, надигна се нагоре до пищепровода му и, като се върна пакъ, той гръмогласно се оригна.

— Тишина! Обади се помощникъ кмета, погледна бай Трифка, смигна му и лукаво се подсмѣ. Подсмѣха се още нѣколко души и се почесаха презъ гащитъ.

Агитаторътъ говорѣше още спокойно и критикуваше правителството. По едно време нѣкой се окашля, други се размърдаха, а бай Трифко се промъкна и се изправи предъ лицето на оратора. Когато последниятъ срещна запаления погледъ на бай Трифка, преглътна и натъртено каза:

— Докато избирателитъ поддържатъ слѣпо само правителството и се боятъ отъ властта, работитъ не ще се оправятъ...

— Чакай, ваша милость.

Вдигна ржка Трифко и прекжсна.

— Ти си опозиция, ефендимись... Хубаво разправяшъ.... Коришъ другитъ, ами ти що си?

Бай Трифко, съзнавайки важността на питането си, изпжчи се и подпрѣ хълбоцитъ си съ ржце.